

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **K. K.**

skazanego wyrokiem łącznym,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 20 maja 2026 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od prawomocnego wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Zielonej Górze

z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt II K 367/22,

1. uchyla wyrok w zaskarżonej części, to jest co do zawartego w pkt. 2 części dyspozytywnej rozstrzygnięcia o karze łącznej roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności i w tym zakresie, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., umarza postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego;

2. kosztami procesu w części objętej pkt. 2 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Zielonej Górze obciąża Skarb Państwa.

Marek Pietruszyński

Tomasz Artymiuk

Andrzej Stępka

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt II K 367/22, Sąd Rejonowy w Zielonej Górze, po rozpoznaniu sprawy K. K., skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. akt II K 266/20, za przestępstwo z art. 62 ust 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 9 marca 2020 r., na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

II. Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 1034/21, za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2019 r. do dnia 16 marca 2021 r., na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

III. Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 25 lutego 2022 r., sygn. akt II K 1016/21, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 14 października 2021 r. do dnia 25 października 2021 r., na karę 1 roku ograniczenia wolności w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

IV. Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt VII K 790/21, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 9 października 2019 r. do dnia 14 października 2019 r., na karę 1 roku ograniczenia wolności w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

V. Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 15 czerwca 2022 r., sygn. akt VII K 791/21, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 5 lutego 2020 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

1. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a k.k.

i art. 35 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył kary ograniczenia wolności opisane w pkt.: I i IV części wstępnej wyroku i w ich miejsce wymierzył karę łączną 1 roku

i 3 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

2. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a k.k. i art. 35 § 1 k.k. połączył kary ograniczenia wolności opisane w pkt.: II i III części wstępnej wyroku i w ich miejsce wymierzył karę łączną 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej ograniczenia wolności określonej w pkt. 1 zaliczył skazanemu okres zatrzymania w sprawie o sygn. akt II K 266/20: od dnia 9 marca 2020 r. godz. 15:35 do „dnia 10 marca godz. 10:35” - uznając karę ograniczenia wolności za wykonaną w wymiarze 2 dni oraz zaliczył wykonaną karę 152 godzin w sprawie o sygn. akt VII K 790/21;

4. w pozostałym zakresie wyroki połączone w pkt. 1 pozostawił do odrębnego wykonania;

5. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w sprawie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze o sygn. akt VII K 791/21;

6. na podstawie § 4 ust. 2 i 17 ust. 5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądził na rzecz adw. U. B. kwotę 288 zł plus VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu;

7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania sądowego związanych z wydaniem wyroku łącznego, a na

podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych nie pobrał opłaty od kary łącznej.

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron postępowania i uprawomocniło się w dniu 22 lutego 2023 r., w pierwszej instancji. W sprawie nie sporządzono pisemnego uzasadnienia rozstrzygnięcia.

Od opisanego wyroku kasację wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył powyższy wyrok łączny Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności, zawartego w pkt. 2 części dyspozytywnej, na korzyść skazanego K. K., podnosząc zarzut rażącego naruszenia przepisu prawa karnego procesowego, to jest art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiącego bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., polegającego na wydaniu w dniu 15 lutego 2023 r. wyroku łącznego, który uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego w dniu 22 lutego 2023 r. oraz orzeczeniu w pkt. 2 kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności, obejmującej kary wymierzone wobec K. K. wyrokami Sądu Rejonowego w Zielonej Górze o sygn. akt: II K 1034/21 i II K 1016/21, podczas gdy postępowanie w tym samym przedmiocie, co do tych samych wyroków tej samej osoby zostało wcześniej zakończone wydanym przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze w dniu 7 kwietnia 2022 r. wyrokiem łącznym o sygn. akt II K 950/22 (w pkt. 2), który uprawomocnił się w dniu 29 listopada 2022 r. poprzez wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze o sygn. akt VII Ka 992/22.

W oparciu o ten zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i w tym zakresie, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., umorzenie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się być w sposób oczywisty zasadna i należało uwzględnić ją w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. W istocie, tak jak podnosi skarżący, wyrok łączny Sądu Rejonowego w Zielonej Górze

w zaskarżonym zakresie jest wadliwy, gdyż został wydany z rażącą obrazą przepisu prawa procesowego wskazanego w zarzucie kasacyjnym.

W toku przeprowadzonego postępowania o wydanie wyroku łącznego Sąd uzyskał: dane o karalności K. K., opinie o skazanym sporządzone przez Areszt Śledczy w O. i odpisy wyroków jednostkowych: II K 1034/21, II K 1016/21, II K 266/20 (wraz z postanowieniem z dnia 8 listopada 2022 r.), VII K 790/21, II K 80/21, VII K 509/20, VII K 892/20, II K 578/20, VII K 758/21, VII K 791/21 (wraz z wyrokiem Sądu odwoławczego). Na rozprawie w dniu 15 lutego 2023 r. Sąd *meriti* odczytał wniosek kuratora sądowego i ujawnił jedynie dowody znajdujące się na kartach: 2-6 - dane o karalności K. K., 37-38 - opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej, wyrok o sygn. akt VII K 758/21 i akta spraw: II K 266/20, II K 1034/21, II K 1016/21, VII K 790/21 i VII K 791/21.

Sąd, opierając się na wskazanym w protokole rozprawy z dnia 15 lutego 2023 r. tylko w części ujawnionym materiale dowodowym, wydał w tym samym dniu wyrok łączny, w którym w pkt. 2 połączył K. K. na podstawie przepisów obowiązujących w dniu wyrokowania, dwie kary ograniczenia wolności, orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Zielonej Górze o sygn. akt: II K 1034/21 i II K 1016/21, a w ich miejsce wymierzył karę łączną 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności.

Tymczasem w dniu wydania przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wyroku łącznego o sygn. akt II K 367/22, to jest 15 lutego 2023 r., w obrocie prawnym funkcjonował już wyrok łączny z dnia 7 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 950/20, prawomocny z dnia 28 listopada 2022 r., wydany w tym samym składzie osobowym, w którym połączono K. K. - w pkt. 2. - tożsame kary ograniczenia wolności, a mianowicie z wyroków o sygn. akt: II K 1016/21 i II K 1034/21, a w ich miejsce wymierzono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności. Wobec powyższego, od dnia 28 listopada 2022 r., czyli uprawomocnienia się wcześniej wyroku łącznego, istniała już ujemna przesłanka procesowa, przewidziana w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., w zakresie wydania kolejnego wyroku łącznego, w odniesieniu do tego samego skazanego i połączenia wydanych wobec niego kar z tożsamych wyroków i w tej samej konfiguracji. Niczego w tym stanie rzeczy nie zmienia fakt, że orzekając w przedmiocie wyroków łącznych Sąd Rejonowy w Zielonej Górze

rozstrzygał w każdej ze spraw w odmiennej konfiguracji przedmiotowej, jednakże ostatecznie połączył w obu rozstrzygnięciach, w ich pkt. 2, kary z tych samych wyroków.

W analizowanej sprawie, doszło więc do rażącego uchybienia w postaci naruszenia powagi rzeczy osądzonej, a tym samym wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej przewidzianej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Wydanie nowego wyroku łącznego wbrew przesłance powagi rzeczy osądzonej nie powoduje utraty mocy przez poprzedni wyrok łączny, ponieważ skutek, o którym mowa w art. 575 k.p.k., może nastąpić tylko wówczas, gdy spełnione są przesłanki określone w tym przepisie, a zatem gdy zachodzi realna potrzeba wydania nowego wyroku łącznego. W odniesieniu do skazań prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Zielonej Górze objętymi pkt. 2 zaskarżonego wyroku łącznego, taka potrzeba w konfiguracji procesowej niniejszej sprawy nie wystąpiła.

Mając na uwadze powyższe, należało uchylić wyrok łączny w zaskarżonej części i w tym zakresie umorzyć postępowanie, zgodnie z art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku, co implikowało też obciążenie w pkt. 2 wyroku – w tym zakresie – Skarbu Państwa kosztami procesu (art. 632 pkt 2 k.p.k.).

[..J]

[r.g.]

Marek Pietruszyński Tomasz Artymiuk Andrzej Stępka